

I més sol

En arribar a Can Grau retrobem el mai tan esperat senyal blanc i vermell. El sol no es rendeix, a més a més la tarda avança i l'autobús no espera. Una expedició va més de pressa per veure si pot fer-lo esperar. L'expedició també s'equivoca de camí. És evident, obvi i clar que aquest no és el nostre dia.

Per fi arribem a l'avenc de l'Esquerrà. Amagat sota una alzina, un pou vertical de 70 metres (diuen) és l'entrada del més important avenc del Garraf. De dins de les pregoneses de l'avenc intuïm una bufarada d'humitat.

Aigua..., per fi!

Per fi a l'Hospital d'Olesa hi ha aigua. Aigua, aigua, aigua, aigua... Un veí amable ens obra la font de casa seva, on ens refresquem per fora i per dins. Mai hauríem pensat que cabés tanta aigua al nostre cos!. Bevem i bevem i encara en volem més; la deshidratació ha estat seriosa. El sol s'acosta a la posta i el Paraigua comença a recuperar-se d'un dia d'insolació i d'incomoditat, de suor i mareig, de set i de ganes d'arribar.

Conversa d'avis

Mentrestant té lloc una interessant conversa entre un avi de la casa i el nostre entranyable Enric Larreula,

avi: eh, tu, vell !

Enric: ah, és a mi?

avi: sí, com és que vas amb tots aquests joves?

Enric: perquè m'agrada

avi: ah murri ! Ara, que potser ets més jove que jo...

Enric: Oh! potser si...

avi: això ho sabrem aviat. De quin any ets tu?

(ràpidament, l'Enric intercanvia les xifres del seu natalici)

Enric: jo sóc del 24

avi: ahhh! així sí que ets més jove, jo sóc del 12, en tinc 79...

Enric: caram! doncs els portes molt bé...

avi: i a que no saps quants en té aquest - assenyalant un altre avi que anava en bici-

Enric: doncs no.

avi: doncs en té 84. Què et sembla eh?

Mentres l'avi de la bici deixa que tothom el contempli admirat, l'altre avi s'endua l'Enric per camins que voregen la casa explicant-li, probablement, secrets inconfessables.

Després d'aquí encara fem un kilòmetre fins a Olesa de Bonesvalls. Com que, evidentment, hem perdut l'autobus ens cal llogar sis taxis per telèfon: "escolti, que som vint-i-cinc que hem perdut el bus". No s'ho creuen. Tanmateix, després de les comprovacions oportunes, els taxis arriben.

Al Paraigua s'esnifa coca... de pinyons

Un dels taxistes, en arribar a Gavà, ens mostra on podem adquirir coca. "No cal - contesta una paraigüera decidida- ja n'hem comprat a Olesa". El taxista insinua que segurament parlem de coques diferents... Kumbaia, Deu meu...!